

[Sigsgaard.]

pegede på den store betydning af, at der etableres en uddannelse for alle helt frem til 18-19 års alderen — med streg under ordet alle og ikke kun, som det er i dag, hvor de i forvejen begunstigede får gavn af den store uddannelse, men hvor der ikke ofres så meget på de mindre begunstigede inden for uddannelsessektoren.

Det vil være meget dyrt, hvis man skal realisere tanker som dem, der her er fremsat; i hvert fald vil det være meget dyrt på kortere sigt. Men mange menneskelige tragedier kunne måske undgås, og på længere sigt kunne man måske stille samfundet bedre økonomisk, hvis man virkelig gik i gang med sådanne opgaver. Men det har altså for nylig vist sig, at der ikke her i tinget er nogen særlig vilje til at betale, hvad det koster at gennemføre den demokratisering af uddannelsen, der tales så meget om.

Også omskoling, videreuddannelse for alle aldersklasser, står som noget meget centralt, ikke mindst når det gælder om at modvirke den indplacering i båse, som vi alle sammen udsættes for — det forhold, at vi som meget unge „båses“ ind i et ganske bestemt erhverv og i kraft af for ringe uddannelse er bundet til at blive der og derfor ikke rigtig kan følge med i den strukturændring, der er i gang.

Hvis den finanslov, som vi i dag behandler, derfor skulle være acceptabel, måtte dens fordeling af midler på ministerierne være anderledes. Undervisningsministeriet måtte have langt flere midler til byggeri og til uddannelsesstøtte. I stedet for har vi oplevet udskydelse af kollegielovens revision, selv om man ved, at der mangler en 60.000-70.000 kollegieværelser. Man har oplevet, at regeringen næsten ingenting vil gøre ved uddannelsesfonden, selv om det er en kendsgerning, at uddannelsen i dag er så udemokratisk tilrettelagt, at næsten ingen fra de dårligst stillede grupper i samfundet får del i den højere uddannelse.

Socialministeriet burde også have større midler til sin rådighed. Forholdene inden for børneforsorgen er jo så grelle, at en gruppe forsorgsfolk netop i disse dage har iværksat en hel „forsorgsuge“, hvor relevant kritik af forholdene bliver formuleret. I sidste uge, tror jeg det var, kunne der offentliggøres billeder fra foreldede institutioner inden for

åndssvageforsorgen af en sådan karakter, at jeg ville tro, de fleste blev rystet. Der er ikke megen udsigt til en virkelig bedring af forholdene foreløbig, og desværre er det sådan, at socialreformkommissionen i for høj grad tjener som undskyldning for manglende initiativ og manglende vilje på dette område.

Men også på en række andre områder burde der ydes mere. Jeg skal ikke ved denne lejlighed trætte ved at remse dem op, for det er gjort adskillige gange før. Alle her ved udmærket, hvor skoen trykker, uden at der af den grund sker tilstrækkelig meget. Mens forretningerne svømmer over med de såkaldte hårde hvidevarer, lider alle under den offentlige nød. Bilen kan man få repareret straks, det kniber meget mere med en brækket arm. Inden for den offentlige sektor er fordelingen skæv. Kollegier, børnehjem og skoler er der alt for få penge til, men kostbare og nytteløse militærinvesteringer som den, de gamle partier i enighed vedtog i går i finansudvalget, kan der bruges hundreder af mill. kr. til. En sådan økonomi, der i mange henseender tager fra de fattige og giver til de rige, forsømmer boligbyggeriet og sociale institutioner, men øser penge ud til militær, til servicestationer, til luksusproduktion, kan VS ikke være med til, og vi kan derfor ikke stemme for finanslovsforslaget.

Ivar Nørgaard: Det er vel naturligt, at penge- og rentepolitikken bliver drøftet under en finanslovdebat, men det er næsten helt påkrævet, at den bliver det denne gang, for såvel økonomiminister som finansminister har gentagne gange både her og rundt omkring i landet omtalt resultaterne af pengepolitikken som et centralt resultat af regeringens økonomiske politik. Jeg har her et par citater — det ene fra Ritzaus Bureau af økonomiministerens tale i Vinderupkredsen, hvor han fremhævede, at rentesænkningen og afviklingen af en række kreditrestriktioner var et stort skridt frem mod normaliseringen af de danske rente- og kreditforhold. På et møde i Rungsted har finansministeren ifølge citat fra Frederiksborg Amts Avis for den 15. september 1968 sagt følgende:

„Lånemulighederne er også blevet forøgede og obligationsrationeringen praktisk talt ophævet, samtidig med at renteniveauet er faldet med omkring 1½ pct.